

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIV | číslo 6 | neděle 17. prosince 2023

Obsah čísla

Jaké jsou Vánoce kostelníka

Vánoční program farnosti

Poděkování pastorační
a ekonomické rady

Poděkování otce Pavla

Vánoční úvahy a příběhy

Jaký je život s Bohem

Ohlédnutí šéfredaktora

Aničko, děkujeme

Řeči o synodě a FOM

Tříkrálová sbírka

Pozvánka na ples

Kříž stojí pevně

Inspirace na hřbitově

Moje radostné premiéry

Pomůžete Tříkrálovce?

Terénní služba rodinám

Položme modlitby do jesliček

Koledu Půjdem spolu do Betléma zpívají rády snad všechny děti v naší zemi už před Vánocemi a moc se těší „na Ježíška“. Tahle koleda je pro nás starší krásnou idylou - Janek hraje na píšťalku, Kuba na dudy, Vávra na basu a Mikeš na housličky... Všichni dudlají a tak je dobře na světě.

Podobně jako děti se i já vždy moc těším na Ježíšův příchod, na oslavu Jeho narození v biblickém Betlémě, z kterého se smím rok co rok radovat. Ale současně si představuju, jak se to tehdy při Ježíšově narození opravdu stalo, jak moc těžká situace to byla pro hlavní betlémské postavy, Marii a Josefa: dlouhá a náročná cesta do Betléma, nebezpečí, strádání, nepříjetí, ohrožení života. Zvláště v letošním adventu mě provází myšlenka na to, co v současné době prožívají lidé v zemi, ve které se Ježíš narodil, po které chodil, kde nás tolik důležitého naučil a kde za nás obětoval svůj život. Kolik rodin nemá potraviny, přístřeší a domov, zdravotní péči, kolik lidí bolestně trpí ztrátou svých blízkých a všemi hrůzami kruté nesmyslné války.

Proto letos všichni „Pojďme spolu do Betléma“ s modlitbou v srdci, ať se v Izraeli a Palestině, na Ukrajině a všude na světě, kde vládne zloba a nenávisť, rozhostí smíření, pokoj a mír. Vložme tuto vroucí modlitbu do betlémských jeslí malému Ježíši.

Na závěr se s vámi podělím o slova známého německého teologa 20. století, Karla Rahnera: „Vánoce jsou víc než trochu utěšující nálada. Záleží na tomto Dítěti, na tomto jediném Dítěti v tento den. Všechno ostatní na tomto svátku žije nebo umírá a stává se iluzí. Vánoce znamenají: On přišel, aby osvětlil noční čas, noc našich temnot a našich nepochopení. Krutou noc našich strachů a beznadějí učinil vánoční dobou, svatou nocí – to vyjadřují Vánoce.“

Požehnané svátky a všechny dny příštího roku 2024! ■

Marie Čechová

Jaké jsou Vánoce kostelníka

Pan Zdeněk Janeček byl kostelníkem v našem farním kostele více než dvacet let. Ve vánočním rozhovoru vzpomíná na Vánoce svého dětství, přemýšlí, jak se za ta léta Vánoce změnilly, a ohlíží se za svou kostelnickou službou.

Pamatujete se ještě na Vánoce v dětství?

Pocházím ze Sodoměřic, to je u Strážnice. Vánoce byly pro nás velká událost. Byli jsme doma 4 děti a už od rána jsme se těšili, jak vše bude probíhat. Od rána jsme drželi půst, babička nás hlídala, abychom nejedli. K večeru chodil po dědině strýček policajt, vytruboval, s ním žena s košíkem, vinšovali nám pěkné Vánoce a do košíku jim lidé dávali jídlo a peníze. Večer potom chodili po vsi cikáni z vedlejší dědiny se stromkem, zpívali a přáli nám veselé vánoční svátky a narození Krista Pána. Půlnoční u nás nebyla, do kostela jsme šli až na Boží hod a vzpomínám si, že někteří chodili do Skalice, to byly asi dva tři kilometry.

Měli jste stromeček? A jaké u vás bývaly dárky?

Stromeček byl určitě tak jak dnes, ale cukroví na stromeček jsme si vyráběli sami, byly to kousky něčeho sladkého nebo ořechy, které jsme balili do barevného staniolu a věšeli na stromeček. Svíčky jsme upevňovali na stromek pomocí žabek. Z dárek se pamatuju na stavebnici z dřevěných kostek, daly se z toho stavět věže, hradý, a také kostky s obrázky z pohádek. A samozřejmě oblečení, ponožky, rukavice.

Jak tehdy probíhal advent?

Mše bývaly ráno v šest nebo o půl sedmé, večer ne. Denně jsme tam chodili, byly latinské, já jsem ministroval a za každou mši

jsme jako děcka dostali stéblo slámy, které jsme doma dávali do malých jesliček, aby Ježíšek neležel na tvrdém dřevě, ale na slámě. Tehdy bývaly velké zimy, hodně sněhu. Doma jsme měli úzký dvůr, kvůli sněhu se tam skoro nedalo chodit, snůh jsme měli vyházený na 1,5 metru vysoko.

V kostele se netopilo, pan farář měl tenké rukavice, jenom špičky měl ustřížené, aby mohl brát hostie.

Když mše skončila, utíkali jsme zmrzlí domů, tam jsme si dali bílou kávu, chleba a rychle na vlak do Strážnice do školy. A nespočetněkrát se stalo, že kvůli zimě a sněhu vlak nepřišel. Byly velké závěje, a než to chlapi proházeli, tak to trvalo. Do školy jsem to měl tak 5 km. A když nejel vlak, tak jsme nešli do školy.

Byl rozdíl ve Vánocích vašeho dětství a pak když jste přišel do Otrokovic a měl jste už rodinu?

Tehdy byly Vánoce takové radostnější, to nadšení z Vánoc, které bylo tehdy, dnes už není. Ani děti v kostelích není tolik. Za mého dětství chodily do kostela všechny děti z dědiny, také do náboženství, a s tou slámou se všechny snažily. I ostatních lidí chodilo hodně.

Mnoho let jste tady dělal kostelníka, nyní jste již předal tuto práci ostatním. Jak dlouho jste ji vykonával?

Začal jsem asi v roce 1975, tehdy jsme chodili na mše do Kvítkovic. A protože jsme měli děcka, tak jsme se střídali. Manželka jednou došla a říkala, že pater Frélich vyšel ze zpovědnice, šel zvonit, tehdy se zvonilo ještě ručně. Potom zapaloval svíčky, nikoho prostě neměl na pomoc. Tak jsem za ním šel, že mu tam budu pomáhat.

A odtud jste přešel do Otrokovic do starého kostela?

Ne, já jsem chodil do Kvítkovic, tam byla

mše dvakrát týdně, do starého kostela jsme chodili jen občas a tam kostelníci byli - pan Hornák, pan Korček, pan Hradil a možná ještě další. V Otrokovicích jsem začal dělat kostelníka až v novém kostele.

Jak k tomu došlo?

Někdy před rokem 2000 za mnou došel P. Jašek, jestli bych to nevzal. Řekl jsem mu, že ne, byl jsem zaměstnaný, měl jsem dvě zahrady, časově bych to nezvládl. Až kdybych šel do důchodu, tak možná. A když jsem v práci skončil, tak mi říkal, už jsi v důchodu, tak můžeš ne? Tak jsem šel...

Víc než 20 let jste sloužil v novém kostele, znáte ho jako málokdo. Kdybyste měl návštěvě ukázat náš kostel, na co hlavně byste ji tam pozval?

Na promluvu otce Pavla, umí krásně mluvit a oslovit lidi. Je to stejné jak v divadle, když kněz dokáže navázat kontakt, je to velice pěkné. Jinak tam máme také krásné sochy a výbornou úpravu celého kostela, je tam vše, co je potřeba, zázemí dole, to je něco mimořádného. Jinde to nemají, náš kostel je pro kostelníka velice pohodlný, má všechno při ruce. Když si vzpomenu, jak to bylo u Michala, lidi se tam tlačili, nebyly záchody. Je to nesrovnatelné.

Jak jste věděl, co máte jako kostelník dělat? Měl jste nějaký vzor, např. někoho ze svých předchůdců?

Neměl. Sledoval jsem ostatní a dělal jsem to podle nich, třeba podle pana Korčeka, který byl kostelníkem ve starém kostele, ten byl velice hodný. Ze začátku to nebylo jednoduché. Třeba když jsem měl jít poprvé vybírat peníze, tak jsem řekl knězi, dnes nepůjdu, protože jít proti těm lidem poprvé tváří v tvář nebylo snadné. S vybíráním peněz jsem měl víc zážitků. Několikrát jsem třeba viděl, jak člověk vytahoval z peněženky papírové peníze, ale když viděl, že ostatní dávají drobné, tak to schoval a dal taky drobné. Člověk se do toho dosta-

ne, když trochu dává pozor, tak to zvládne. I faráři mě zaučili, byli hodní. Oni potřebovali pomoc s oblékáním, sami se neoblékli. Dřív byly alby široké, musel jsem jim je vzadu tak zvláště stáhnout, trvalo mně, než jsem se to naučil. Dnes je oblečení kněží mnohem jednodušší.

Mnozí si myslíme, že kostelník je ten, kdo chodí s kasičkou po kostele. Ale to asi nebude jediné. Co vše obnáší práce kostelníka?

Měl by přijít první a otevřít kostel. Dodnes máme v zákristii pokyny, že nejdřív máme rozsvítit světla za oltářem a když je tma, tak i světla před vchodem do kostela, aby lidi mohli vejít. Pak se chystá oltář, musí se sundat krycí plachta, rozsvítit svíčky. Vzpomínám si, jak u sv. Michala paní Korčková sedávala vpředu a když byl čas zahájení mše a svíčky nesvítily, tak běžela do zákristie za manželem: „Nesvítily svíčky!“ Také se musí nachystat hostie, voda, víno. Velice důležitý je klíč od svatostánku, aby se nemuselo běžet od oltáře zpátky, jak se mockrát stalo.

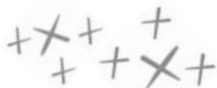
A také lektori, ne?

Ano, vždycky jsem si dával pozor, aby tam ten člověk byl. Před lety byl na stolku papír, kam se lidé na čtení zapisovali sami, a když nikdo na čtení nebyl, tak jsem musel za někým jít, jestli by nečetl. Teď se to dělá jinak, ale i tak se stane, že někdo nepřijde, a pak čtení musí často přečíst ministrant. A poslední roky ještě hlídat ty, co promítají písničky. Docela nedávno v sobotu na Martina nikdo na promítání nebyl. Do kostela ale přišli manželé ze Zlína, on je akolyta, tak ho Honza Žalčík poprosil, aby šel ministrovat, a sám musel jít promítat. To dřív neexistovalo, aby nebyli ministranti. Když jsme byli malí, měli jsme služby ro-

zepsané po dvou a nestalo se, že by někdo nepřišel.

O co jsou pro kostelníka složitější vánoční bohoslužby?

Mše se celkem podobají ostatním mším během roku, jsou jen slavnostnější, ale hlavně je v kostele víc lidí, také dětí a kostelník musí být ve střehu, aby se něco nestalo, aby se lidé netrousili tam a zpět.

O slavnostech se dost používá kadidlo. To také chystá kostelník?

Dnes už ne, kadidlo zvládnou ministranti snadno a sami. Jako děčka jsme museli dát dva uhlíky k sobě, svíčkou jsme je zapálili a museli jsme je rozfoukat. Kluci dnes mají takový stojánek se spirálou, zapojí se do elektriky, uhlí se položí na něho, v momentě to hoří a vydrží celou mši. Nemusí se rozfoukávat, stačí jen spat kadidlo.

Jak víte, co máte jako kostelník dělat a co připravit?

Dnes na to máme knihy, lekcionář, misál, v nich je všechno popsáno. Dřív myslím podrobné pokyny moc nebyly. V zákristii bývaly jen takové tenké brožury na různé svátky svatých, na advent, na Velikonoce, Vánoce... Bylo jich asi osm nebo deset a nebyly vázané.

Změnila se za ta léta výzdoba kostela?

Hodně záleží na tom, kdo výzdobu dělá. Když ji dělají lidé, kteří nemají vztah k Vánocům, tak je to vidět. Nedávno jsem četl v Katolickém týdeníku, že probíhají nějaké kurzy, jak připravit výzdobu kostela, jak vázat kvítka apod. Když jsem byl ještě kluk, ženy, co zdobily, šly po dědině a kdo má nějaká kvítka? Výzdoba se tehdy dělala z toho, co bylo. Dneska se všechno nakupí.

Vzpomínáte, jak se změnilly pomůcky pro kostelníka. A vidíte nějaké změny v prožívání Vánoc?

Mše jsou dnes veselejší, radostnější, je v nich hodně zpěvů. I když ty staré vánoční zpěvy se mně líbily víc. Ale Vánoce jsou pořád pěkné, už to slovo zní krásně.

Změnilo se nějak složení vánočních návštěvníků kostela?

Po převratu začalo na Vánoce chodit do kostela hodně lidí. Bylo to vidět hlavně na půlnoční. Byl plný kostel, ale jak jdou roky, je lidí míň. Dřív také chodili na půlnoční různí mladí, kteří dělali všelijaké nepřístojnosti, někdy se shlukovali už kolem 23. hodiny, a proto bylo třeba mít pořadatele. Ale P. Šíma, když začal mši, všechny upozornil, ale pěkně, že když se jim něco nezdá nebo nelíbí, ať v klidu odejdou ven. Dnes tihle lidé už na půlnoční nechodí.

Zažil jste jako kostelník ve službě něco, kdy vám bylo hodně těžko?

Na svátek sv. Anny přijel do Kvítkovic sloužit jeden starší kněz. Byla to doba těch sešitů a on chtěl sešit pro svátky svatých. Hledali jsme ho a nemohli jsme ho najít. Já jsem tehdy začínal a neměl jsem ještě přehled, co kde je. A on si stál na svém: Když je svaté Anny, nemůžu bez toho sešitu sloužit. Nenašli jsme ho. Tehdy jsme začali snad o čtvrt hodiny později a mši vedl podle sešitu pro normální neděle.

Bylo něco, co vás na vaší práci kostelníka hodně těšilo?

Měl jsem radost, když lidé v kostele byli, když zpívali, když ze mše byla radostná událost. Vánoce mě obzvlášť těší, protože všechno je krásně nazdobené, lidé zpívají a jsou spokojení. Kostelník má sice těžší pozici, na rozdíl od lidí vevnitř musí pořád dávat pozor, že by se něco mohlo stát, jestli se na něco nezapomnělo. Ale na konci mše zase vidí, jak lidé odcházejí rozradostnění, a to je pěkné. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Vánoční přehled farních zpráv

Vánoční program otrokovické farnosti

Mše v kostele sv. Vojtěcha

24. 12.	neděle	7:30 a dětská v 15:00
24. 12.	neděle	22:00
25. 12.	pondělí	7:30 a 10:30
26. 12.	úterý	7:30
28. 12.	čtvrtek	7:30
29. 12.	pátek	18:00
30. 12.	sobota	7:30
31. 12.	neděle	7:30 a 10:30
1. 1.	pondělí	7:30 a 10:30

Mše v kapli sv. Anny v Kvítkovicích

24. 12.	neděle	9:00
25. 12.	pondělí	9:00
26. 12.	úterý	9:00
31. 12.	neděle	9:00
1. 1.	pondělí	9:00

Besídka u jesliček v kapli sv. Anny

1. 1.	pondělí	15:00
-------	---------	-------

Přístup k jesličkám v kostele sv. Vojtěcha

24. 12.	od 13:00 do 14:45
25. 12. – 1. 1.	od 14:00 do 17:45

Adorace v kostele sv. Vojtěcha

28. 12.	čtvrtek	8:00 – 10:00
---------	---------	--------------

Nemůžeme změnit běh světa, ale můžeme děkovat

Rok se s rokem sešel a opět stojíme před pozeňnaným časem vánočním. Ani tento rok nebyl ve světě o nic klidnější než ten předchozí, ba spíše naopak.

Nemůžeme sice změnit běh světových událostí a velkých dějin, ale můžeme, a především chceme poděkovat všem těm neobyčejným lidem, kteří nám pomáhají tady a teď v tom, abychom se u nás ve farnosti cítili dobře, že jsou ochotní lidé, kteří organizují aktivity, díky kterým se spolu můžeme během celého roku potkávat.

Ze srdce děkujeme všem, kteří celoročně vyvíjí námahu a obětují svůj volný čas pro službu v našem chrámě i okolo něj. Děkujeme za úklid kostela, za údržbu, vylepšení, opravy nezbytného, za krásnou květinovou výzdobu, za hudební doprovody při mších, za starost o čistotu liturgického oblečení, za osobní zapojení během slavení mší svatých, za svoz seniorů či nemocných lidí do kostela, všem těm, kteří farnost zahrnují do svých modliteb a tím nás podporují. Děkujeme vedoucím

Tomíků, kteří se věnují mladším a dělají jim průvodce na jejich cestě.

Zkrátka děkujeme všem, jejichž přičiněním je naše farnost živá. Vůbec to není samozřejmost a uvědomujeme si to třeba ve chvílích, kdy při pastoračních radách dopisujeme akce do farního kalendáře. Bůh všechnu obětavost a ochotu nechat se vtáhnout do služby vidí a všem vám několikrát násobně oplatí.

Před dvěma tisíci léty se v betlémské stáji, uprostřed lidské bídy, začal psát neuvěřitelný příběh. Na svět přišlo Světlo, které proniká tmou a ta jej nikdy nemůže pohltnout. A tak bychom vám chtěli přát, abyste o Vánocích zažili nefalšovanou radost z toho, že toto Světlo ozáří každou temnotu a rozzáří vaše tváře, že se rodí pokoj a naděje pro to, aby nebylo místo pro nenávisť a války.

Vyprošujeme vám pozeňnané prožití vánoční doby. ■

Pastorační a ekonomická rada farnosti

Poděkování ukrajinských rodin a otce Pavla

Děkuji všem za vaše reakce, když se v ohláškách objeví jakákoliv výzva někomu pomoci. Vaše štěrnost je obrovská. Jedna z takových výzev se týkala taky pomoci maminkám samoživitelkám a maminkám z Ukrajiny, které jsme v naší farnosti ubytovali. V současné době si 3 rodiny našly již vlastní bydlení a na přístavbě fary bydlí náš nejnadšenější ministrant Yelysei se svou maminkou Yanou a babičkou Viktorií.

Yana vám posílá tento vzkaz: *Chtěla bych poděkovat všem lidem a taky otci Pavlovi (pastorovi) za možnost bydlet na faře. Za to, že nás skoro 2 roky podporujete a pomáháte nám, je to pro nás opravdu obrovská pomoc. Bylo velmi děsivé zůstat s dítětem v cizí zemi, ale díky podpoře každého člověka to bylo mnohem jednodušší! Bydlení na faře mi dalo příležitost začít nový život a je pravda, že za tu dobu se v mém životě hodně změnilo. Opravdu jsem zde našla svou rodinu a blízké lidi. Díky bydlení ve farnosti jsem si mohla najít své místo v kostele a sloužit druhým. Nevím, jak by se náš život vyvíjel, kdybychom byli na jiném místě nebo v jiné zemi, ale mohu s jistotou říci, že díky tomu, že jsme tady, můj syn slouží jako ministrant od svých pěti let a opravdu ho to baví. A já v tom vidím Boží ruku a mám z toho velkou radost! Děkuji vám všem za vaši podporu, moc si toho vážím! Yana*

Na faře taky bydlela rodina Serdiuk, která se k nám dostala po jednom telefoná-

tu, zda bychom neměli nějaké volné místo. Jednalo se o maminku před porodem a o její dceru a babičku. Předtím bydleli ve Zlíně ještě s dalšími 7 lidmi v jedné místnosti. Spolu s nimi jsme se mohli taky radovat z narození jejich Sašinky. I oni by vám rádi poděkovali.

Drahá farnosti, pane faráři! Naše rodina vám vyjadřuje upřímnou vděčnost a hluboké uznání za obrovskou podporu, kterou jste nám upřímně poskytli. Jsme vděční především Pánu Bohu, že nás přivedl právě k vám do vaší farnosti. Umožnil nám vidět lásku a péči, kterou jste nám projeвили tím, že jste reagovali na naše volání o pomoc. Nebyli jste lhostejní, osobně jste se zapojili do pomoci nejen nám dospělým, našim dětem, ale také jste pomohli při narození naší malé holčičky. Umožnili jste nám uvidět a zakusit skutečnou lidskost. Děkujeme každému z vás, s kým jsme se osobně poznali, i vám, které jsme neznali. Kéž vás Bůh odmění za vaše skutky. Děkujeme vám, pane faráři! Ať Vám Pán žehná a pozvedá vás ke svým výšinám. Ať ve Vás žije Boží slovo a zjevuje se Vám tak, jak chce náš Otec.

I já se přidávám k jejich poděkování a spolu se můžeme radovat z toho, že i v naší farnosti o Vánocích chceme provolávat Bohu spolu s anděli: „Sláva na výsostech Bohu.“ A prožívat pokoj, který s narozením Ježíše vstupuje do života lidí, když jakkoliv projeví dobrou vůli. ■

O. Pavel Šupol

Vánoční koncert

Srdečně vás zveme na vánoční koncert **Andělé nám nad dědinou...**, který proběhne ve čtvrtek 28.12.2023 od 17 hodin v kostele sv. Vojtěcha.

Na program jsou koledy, vánoční písně a melodie za doprovodu cimbálu, trubky, flétny, houslí a varhan. ■

Křty a pohřby v poslední době

Křty:

Michal Jan Andryšek, Teodor Timotej Hlavačka, Hana Rafajová

Pohřby:

Karel Blažek, MUDr. Bohumila Doležalová, Josef Malota

Úvaha nad otrokovickým betlémem

Většina z vás určitě četla ve FOMu informace o původním autorovi otrokovického betléma, amatérském řezbáři Bernardu Kučerovi, a jeho pokračovateli, akademickém sochaři a řezbáři Antonínu Berkovi. Před mnoha lety se o jedněch vánočních svátcích ztratilo z betléma několik postavíček, ale svými figurkami je nahradil další místní umělec, pan Josef Švehlík. Repasovaný anděl nad betlémem je také jeho dílo, stejně jako vyřezávaný ornament nad dveřmi před vstupem do kostela, či další jeho dílo umístěné na faře.

Zkusme chvíli přemýšlet o tom, kdyby si někdo dovolil odcizit malého Ježíška v jesličkách. Mnoho nevěřících a nepraktikujících lidí v Otrokovicích si často chodí prohlédnout betlém do kostela, kde evidentně očekávají přítomnost nejdůležitější postavy, nově narozeného Ježíše. Přitom tito lidé s jeho přítomností ve svém životě nepočítají a ani jim moc nechybí. Pomíne-li Svatou rodinu, která bez Božího Sy-

na ztrácí svůj význam, co v chlévě zůstane? Hnuj a smrad, vůl a osel. Musím se současně ale těmto němým tvorům omluvit, protože mají také v životě lidí své opodstatnění.

Dovolím si na závěr připojit jeden skromný návrh na případné uvedení nové tradice do života farnosti. Při dětské bohoslužbě na Štědrý den by všechny děti společně v průvodu za zpěvu koledy „Narodil se Kristus Pán“ přišly uložit malého Ježíška do betléma. Pro toho, kdo jej ponese, to bude jistě velká čest. Každé dítě může zároveň přinést do betléma svůj malý zabalený dárek. Tyto dárky si pak třeba navzájem mezi sebou děti rozdělí nebo jimi mohou udělat radost někomu v dětském domově. Podobný návrh se může přenést i do rodin, třeba po skončení štědrovečerní večeře před rozbalením dárků. Možná se v rodině nebo i o samotě k návrhu přidají také „dospěláci“. ■

Pavel Záleský

Tak to pořádně oslavme a také rozdáveme lásku

Tak jako si ráda poslechnu písně z muzikálu Jesus Christ Superstar v době postní, naslouchám v době adventní písní. Byla cesta, byla ušlapaná... Představuji si Pannu Marii, jak kráčí po té cestě. Jak nese krásné poselství. Život, který bude Světlem pro všechny. Život, který bude naplňovat všechn lid dobré vůle. Jakého úžasného daru se nám dostalo. Narození Spasitele, který je bezbranným děťátkem, ale má u sebe starostlivého pěstouna Josefa a nejsvětější Pannu Marii. Kéž bychom dokázali žasnout nad darem narození Ježíše, s pokorou tento dar přijmout a radovat se z něho.

V mysli mně ulpívají střípky z dětství. Jako malé dítě jsem nechápala, že na Vánoce se Ježíš narodí a o Velikonocích je hned ukřižován. Nebo humorné zjištění, kdy jsem psala Ježíškovi na papír svá přání, aby si je vzal a posléze jsem viděla tatínka, jak si na tentýž papír píše seznam věcí, co

měl přinést z obchodu. Ráda vzpomínám na chvíle, kdy jsme přicházeli na půlnoční mši a z věže kostela bylo slyšet trubku, do ticha noci hrající vánoční koledy.

Vánoční čas neprožíváme každým rokem stejně. Nejrůznější okolnosti nás často zahltí spěchem a starostmi. Moc bych nám všem přála, abychom se dokázali oprostít od věcí méně důležitých a mohli se věnovat těm důležitějším. Opravdově se radovat, žasnout, že na svět přišel Spasitel, kterému záleží na všech lidech a přináší Lásku do našich srdcí. On je přece tím Světlem, které do tmy září a osvěcuje nás. A my bychom měli neustále děkovat, že přišel na svět. Můžeme do světa vysílat tu radostnou zvěst, aby se všechny jeho děti mohly radovat. Tak to pořádně oslavme! „Rozdáveme lásku svou, ať pozná svět, kdo žije v nás...“ ■

Marie Jurygáčková

Jak se pastýři málem dostali do chrámového sboru

Když se řekne „Vánoce v naší farnosti“, často si vzpomenu na jeden Živý betlém před mnoha lety. Jeho organizátoři mě poprosili, zda bych nedal dohromady skupinu pastýřů, která by několika koledami vstoupila do připraveného programu. Řekl jsem si: Proč ne? Zpívat sice budeme všelijak, ale pastýři v Betlémě to určitě také neuměli.

Pastýře jsem sháněl mezi chlapy u nás z Bafova. Melodii nám měli držet Standa, jako člen chrámového sboru, a Pavel, zdatný, i když neškolený zpěvák, navíc majitel zvukového hlasu. O ty jsem hodně stál. Pak už jsem bral každého, kdo měl chuť jít do toho a odvahu otevřít pusu. Měli jsme jednu nebo dvě zkoušky u nás v kuchyni. Sešlo se nás asi deset, padl na to sice půllitr slivovice, ale výsledek zpěvu byl docela slušný. Také jsme si posháněli různé kožichy, pastýřské pláště, klobouky a takto připraveni jsme přišli na Živý betlém.

V ten den ale přišla větrná smršť a tak byl celý program na poslední chvíli přesunut dovnitř. Probíhal u oltáře před nacpa-

ným kostelem a my pastýři, které na poslední chvíli posílilo ještě pár mladých kluků, jsme dostali vyhrazené místo v rohu, kde dnes stojí socha sv. Anežky České. Protože nás bylo hodně, nedali nám mikrofon, prý nás bude slyšet. Krátce po začátku přišla naše hvězdná chvíle. Jeden z andílků, kteří u oltáře zpívali Ježíškovi, se na nás otočil a drze zakřičel: „Hej, pastýři, nespěte.“ V ten okamžik jsme se vzbudili a spustili: „Páslí ovce Valaši...“

Netrefili jsme sice úplně přesně nástup, ale jak náš zpěv duněl kostelem, šlo mně z něho mrazení po zádech a měl jsem pocit, že stojím v noci v zástupu pastýřů někde u Betléma. I další koledy se nám povedly a měly úspěch.

Největší ocenění jsme jako pastýři dostali až po skončení akce. Vycházel jsem ze suterénu s velkou taškou plnou oblečení a v šeru proti mně šla paní Kvasnicová, vedoucí chrámového sboru. Když mě uviděla, roztáhla ruce a zvolala: „Všechny vás беру do sboru!“ ■

Pavel Ludvík

Vánoční dárky opravdu nejsou vše

Když si zavzpomínám na Vánoce v dětství, tak se mi vybaví spousta dobrého jídla a krásného cukroví, které naše maminka umí do dneška výborně péct. Dárečků bývalo někdy víc, někdy méně, protože jsme byli čtyři děti, tak žádné přehánění. Tenkrát pro mě ty drobné věčičky znamenaly všechno. Pokud byly, bylo to super, když nebylo skoro nic, byla to tragédie. U malých dětí je tohle pochopitelné, jenže mě to drželo ještě ve čtyřiceti.

Když jsem začala poznávat pravý smysl a podstatu Vánoc, vše se začalo měnit. Ne že by člověk nebyl rád, když něco dostane, ale rozhodně se mi význam dárků, co se Vánoce týče, posunul někam hodně daleko.

Díky Tobě, Pane Ježíši, že Ty dokážeš uzdravovat srdce, jsi ten nejlepší dárek, co může dostat každý člověk. Přeji všem krásný adventní čas plný klidu, lásky Boží a pokoje. ■

Zdena Daňková

Maminko, co si přeješ na Vánoce?

Děti už dávno napsaly Ježíškovi a starší dcery se mě ptají: „Maminko, co si přeješ na Vánoce kromě světového míru a abychom byli zdraví?“ A přichází diskuse o tom, co si přejí, co mám ráda a muž se mě ptá, bez čeho bych se na Vánoce obešla.

Vzpomínám na Vánoce, kdy nás pouštěli z nemocnice ještě s malým Peřou těsně před svátky. Bylo mi úplně jedno všechno materiální, co se točí kolem chystání Vánoc. Těšilo mě, že už se syn tolik netrápí, že jsme zase konečně spolu celá rodinka, můžeme být doma a spát konečně ve svých postelích. Že není důležité všude být a všechno mít, že to stačí přijmout tak, jak to Bůh dává, a být vděčný za maličkosti.

Neptejte se mě, jestli mám umytá okna, a neposílejte mi přání týden předem. Je konec listopadu a já ještě nemám ani dárečky. Adélka kašle, tak ji mám týden doma a doděláváme úkoly. Do toho Peřa prodělal horečku a průjem, díky Bohu to zvládneme doma. Advent je letos tak krátký, do toho v práci novela zákoníku práce, a ještě jsem slíbila článek do FOMu. Každý z nás má

nějaké starosti. Do toho přichází poselství Vánoc... Oslovuje mě myšlenka od papeže Františka: „Vánoce jsou ty, když se rozhodneš znovu se narodit každý den a nechat Boha vejít do tvé duše.“

Je to velká výzva právě na každý všední den. Starat se o ty, které mi Pán svěřil, jak nejlíp umím, a v té situaci, v jaké zrovna jsme. Někdy navařit stovky čajů, vyprat tunu prádla a jindy se zas potěšit vánoční besídkou nebo zajít po 20 letech na Rybovku. Mám ráda, když mi děti a můj muž pomáhají a je u toho legrace, když jsme k sobě vstřícnější a laskavější, když jdeme společně na vánoční dětskou mši svatou, zaneseme betlémské světlo rodičům, společně zakoledujeme u betléma a prožijeme zrození Lásky jen tak prostě, jak to Bůh zamýšlel již od pradávna. V chudých jeslích, prostřednictvím prosté Marie, která ochotně řekla Bohu „ANO“, a Josefa, který se o ně postaral. A to je pro mě největší dar, i když by bylo jednodušší říct, že bych si přála třeba novou šálu. ■

Marie Šrubařová

Potěšení i překážky, to je život s Bohem

Blíží se Vánoce, čas, na který se těší děti, ale i my, dospělí. Děti jsou plné očekávání, co asi najdou pod stromčkem, a my dospělí se těšíme, že letos snad stihneme do Štědrého dne všechno, co jsme si naplánovali. A tak během adventní doby uklízíme, pečeme, zdobíme naše domovy a snažíme se navodit tu správnou vánoční atmosféru. Ale ono to vždy nějak dopadne. Ježíšek přijde, nadělí dárky, jdeme na půlnoční a vše se jako by zastavilo.

Je najednou jedno, co všechno jsme plánovali, protože si užíváme tu nádhernou chvíli, kdy si naplno uvědomíme, že Bůh poslal na tento svět svého jediného Syna, aby svět byl skrze něho spasen. Ozývají se v nás slova nekonečných děků a s pokorou se klaníme u jesliček.

Než se nadějeme, budeme se loučit se

starým rokem a vítat nový rok 2024. Každý rok přemyslím, jak mám vítat rok, který vlastně ještě neznám. A tak v době, než odbije na Silvestra půlnoc, budu děkovat za každý den letošního roku, za vše, co jsem mohla prožít. Za Boží blízkost, za ochranu Panny Marie a za vnuknutí Ducha svatého při všech svých rozhodnutích. Nebyl to jednoduchý rok, ale přece byl krásný. Ze srdce si přejí, aby i nadcházející rok byl pro nás všechny stejně nádherný, abychom cítili, že nás Bůh miluje, objímá ve své náručí a vždy stojí při nás, protože mu na nás záleží. Jedině potom dokážeme Bohu věřit a děkovat za vše, co nás potká. Ať už to bude něco, co nás bude těšit, nebo i něco, co bude pro nás překážkou. To je totiž ten ŽIVOT, život S BOHEM. ■

Monika Hanáčková

Rozdávat lásku nejen o Vánocích

Vánoce, Vánoce přicházejí, zpívejme přátelé ... zní z úst mého pětiletého syna Matěje už měsíc před Vánocemi. Na to ho sestra Michalka poučuje, jak ta kole-da pokračuje dál. No jo, už je to zkušená druhačka. Já se však ponořím do vzpomínek o pár let dříve.

Byl první svátek vánoční. Tradičně se v naší farnosti pořádá Živý betlém. Šla jsem s dětmi, tehdy byl rok 2019, se podívat na to krásné představení. Potkali jsme moji maminku, jak tlačí před sebou vozík se starším pánem z Charity. Chodila tam navštěvovat své svěřence každý týden a v tu dobu to byl pán, jenž přišel ten rok o svoji nejmilovanější manželku. Přidala jsem se s dětmi k nim a šli jsme společně do kostela zhlédnout dřevěný betlém, poté jsme zamířili na zvířátka do parku před kostelem a tam maminku napadlo, ať se jdeme podívat i na vánoční stromeček na náměstí. Michalka celá šťastná u stromečku zvonila na koledy. Do té doby mi starší pán připadal, jako by ho svět okolo něj vůbec nezajímal. U stromečku najednou pozvedl oči k nebi a dlouhou chvíli pozoroval blikající hvězdu na stromku. V ten moment mu konečně zajiskřily oči radostí. Tento letný úsměv se pro mne stal o rok později motivací.

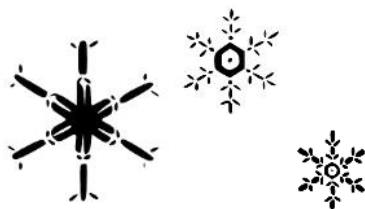
Blížily se Vánoce roku 2020, tehdy s co-videm, a já jsem toužila udělat radost obyvatelům Charity. Při představě, že se nemohou s nikým vidat, nikdo je nevezme

ven na procházku ... mě bolelo srdíčko. Požádala jsem tedy manžela, ať mi vypálí na laseru andělíčky z nerezů. Doma jsme s Michalkou vyrobily krabičky z ruliček od toaletního papíru, ozdobily zlatým papírem a andělíčka jsme vložily dovnitř. Vše jsme přinesli na faru otci Pavlovi. Díky němu se malé dárečky dostaly k těm potřebným. Věřila jsem, že vykouzlí malý úsměv všem, kdo je obdrží.

O rok později jsem vedla Klub maminek. Tak jsem toho využila a s dětmi jsme vyrobily vánoční přání pro obyvatele Charity. Poprosila jsem o pomoc i Myšky, aby nám doplnily text na první straně. Práce se zdařila a já opět s dětmi pádila za otcem Pavlem poprosit ho o předání na Charitu. Děkuji mu i nyní.

Před námi jsou další Vánoce, nejvic se na ně těší děti. Ale co ti, kteří jsou sami doma, v nemocnici či na Charitě? Neváhejte a vymyslete něco, byť jen drobného, co jim může v tento čas udělat radost! Rozdávejte lásku všem, koho potkáte! ■

Marcela Kudličková

Ohlédnutí šéfredaktora za letošním rokem

Máme ze sebou 6 čísel letošního Farního občasníku, to poslední je s vánočním nádechem. Všechna vznikala za nezměrného úsilí autorů textů, kteří se snažili říct nám, co si myslí, co zažili, čemu byli přítomni. Na jednotlivých číslech se podíleli i další lidé – někdo musí dodat fotky, opravit texty nebo čísla vytisknout a poskládat. Všem vám za to moc děkuju.

Chci ale také vyjádřit díky vám, kteří se považujete za pouhé čtenáře, za vaši přízeň a za zpětnou vazbu. Omlouvám se, že vám někdy nejsme schopni vyhovět. Řady nás, tvůrců občasníku, řídnou, naše síly jsou chabé a možnosti omezené. Přeju vám pokojné Vánoce a nový rok plný požehnaní k tomu, co děláte a čím se zabýváte. ■

Pavel Ludvík

Aničko, děkujeme za věrnou službu

Mnozí z nás berou nedělní výzdobu kostela jako samozřejmost a přitom vůbec netuší, kolik práce a starostí to obnáší. Je mnoho pravidel, která se musí dodržovat. Navíc když tuto činnost provozujete mnoho let, je to úctyhodný výkon.

Paní Anna Hradilová se o kapli sv. Anny v Kvítkovicích starala více než 50 let. Letos si uvědomila, že už na tuto činnost nemá dostatek sil. Proto se rozhodla se této služby vzdát a poprosila mě, zda bych se jí neujala. A tak symbolicky v poslední neděli v mezidobí na svátek Krista Krále jsem se k ní pozvala na návštěvu a zeptala se na pár důležitých věcí, které budu potřebovat znát.

Aničko, jak dlouho se o výzdobu kaple staráte?

Od svých patnácti let. Moje maminka, teta Rochovanská a ještě jedna, my jsme jí říkali Pepča Krejčová, byly takové tři osoby, které se o ten kostel staraly. Co já si pamatuju. A od nich jsem to postupně převzala.

Všimla jsem si, že jsou na obětním stole tři plachty. Proč to tak je?

To já nevím, zkus se zeptat otce Šupola. Vždycky se říkalo, že tam musí být tři plachty.

Jak často se ty plachty mění?

Tady těch mší není tolik, že by bylo třeba plachty často vyměňovat. Takže se mění, když začíná jiné liturgické období, nebo když jsou opotřebované.

Takže hlavně podle církevního roku.

Ano, podle období. Jenomže ono se na to chce občas i podívat a zkontrolovat, protože tady v kapli je vlhko. A možná sem tam

znova přežehlit.

Kalich a patenu si farář čistí sám. Ale jak je to s textiliemi, které k tomu používá? Já ani nevím, jak se všechno jmenuje. To perete taky?

Ano. To peru já. Jsou dvojce, jedny, co mají krajku na jedné straně, ty jsou určené na utření rukou. A ty, co mají krajku na dvou stranách, se používají na kalich.

A co se týče oblečení. To perete jak často?

No, jak je potřeba, když vidím, že je to ušmudlané. A sem tam operu i límeček na štole.

Když tuto službu konáte přes padesát let, co se změnilo za tu dobu?

Největší změna je asi v látkách, ze kterých se šijí alby. Dříve bývaly plátěné a lemované výšivkou. To se muselo škrobit a nažehlovat. Plachty jsou stejné, jak bývaly. Největší změna jsou asi právě ty alby, které jsou dnes tesilové. Takže údržba je jednodušší.

Kde sháníte květiny na výzdobu? Dostáváte finanční příspěvek i od faráře?

Někteří donesou ze zahrady a já mám taky na zahrádce. Kdo nemá zahradu, tak přispívá finančně. Nikdy jsem od žádného faráře příspěvek nežádala. Katko, já jsem to na tebe tak přehodila, ale víš, roky přibývají.

Já to chápu. Spiš Vás obdivuju, že jste to takovou dlouhou dobu vykonávala. Děkuji Vám za celé ty roky Vaší služby a doufám, že za Vámi budu ještě dlouho chodit pro radu.

Rozhovor připravila Katka Vávrová

Řeči o synodě jsou teorie a FOM je praxe

A si nejsem sám, kdo s mírnou skepsí sleduje postupující synodální cestu české církve a přemýšlí, jestli o ní vůbec máme objektivní informace a zda se její velmi opatrné závěry přetvoří v konkrétní činy. Jednu sympatickou věc ale opravdu nemohu synodální cestě upřít: neustále zdůrazňovanou potřebu komunikace v církvi. Máme se bavit každý s každým, s úctou si naslouchat, dávat druhému svobodu ve vyjadřování názorů, nechat ho domluvit, vysvětlovat si své myšlenky a postoje a nezavrhnout ty farníky, kteří je mají jiné. Takový styl komunikace dává příležitost k růstu nejen církve, ale i nás samotných.

V evangeliích nacházíme mnoho příkladů, jak lidé spolu komunikovali, a často v nich figuruje Kristus. Je v nich plno situací typu: zeptali se ho a on jim odpověděl. Méně je těch, kdy se ho zeptali a on mlčel. Třeba v příběhu o cizoložné ženě: sice mlčel, ale o odpovědi přitom přemýšlel a ozval se až po chvíli. Zcela v evangeliích chybí takové případy, kdy Kristus dělal, že neslyší, nebo si myslil vlezte mi na záda, nebo mu to bylo jedno – tak jak to občas děláme my.

Vánoce klepou na dveře, a tak si třeba přečteme druhou kapitolu Matoušova evangelia, popisující události po Kristově narození. Je to gejzír příkladů, jak různé

osoby spolu komunikují a jednají. Můžeme si z nich vzít příklad. Až na jednu výjimku - a tou je Herodovo vraždění nemluvnátek.

Komunikace ale není jen mluvení. Ne nadarmo latinské *communicare* znamená také činit něco společným. A společným je pro naši farnost třeba Farní občasník. I ten je formou komunikace, která má pro určité skupiny farníků nesmírný význam. Kdo do něho píše, komunikuje, posílá své názory za hranice svého domova, kostela, města, starým lidem ležícím v domovech seniorů, našim bývalým farníkům, na které vzpomínáme, a protože občasník se dává i na internet, tak také do jiných měst, příp. i států. Také komunikuje ten, kdo občasník čte, kdo ho chválí, kritizuje, přináší náměty, prostě projeví na něho svůj názor a nenechá si ho pro sebe. Měli jsme dokonce případy, kdy poslali příspěvky nevěřící lidé, návštěvníci farních akcí, nebo lidé z jiných farností, i ze zahraničí.

S touto formou synodální cesty to tedy u nás není zas tak špatné. Prosím vás proto, čtěte FOM, vyjadřujte se k němu, nezdráhejte se do něho poslat váš příspěvek. Bude to váš praktický přínos k uskutečnění závěrů synody - a slovo synoda přitom nemusíte ani vzít do úst. ■

Pavel Ludvík

Pozvánka na ples

Milí přátelé, dovoluji si Vás srdečně pozvat na již tradiční ples KDU-ČSL, který se bude konat v Otrokovické Besedě **v sobotu 13. ledna od 19:30.**

Vstupenky stojí 300 Kč a budou se prodávat už v prosinci v prodejně bytového textilu Škodák na náměstí vedle Komerční banky. Další informace včetně plakátu rádi pošleme, stačí napsat na stanek.p@volny.cz.

Vrcholí advent a nechci rušit Vaši přípravu na Vánoce. Jen si to, prosím, zapíšte do svých kalendářů. Věřím, že o Vánocích přijde Boží Syn do našich srdcí i našich domovů. A pak v lednu bude příležitost se setkat a radovat se zase jiným způsobem. ■

Petr Staněk

Kříž stojí pevně, i když se svět otáčí

Ve středu 27. listopadu jsme se v naší farnosti opět připojili k iniciativě Červená středa. Při večerní mši svaté byl náš chrám vyzdoben červenými lampami podél lavic až na schody k oltáři, červené světlo svítilo před i za obětním stolem ve výklencích okna, proudy červených světel pak tryskaly z kříže až k zemi jako symbol prolití krve a mučednictví. Působivou atmosféru dokreslovalo to, že jinak byla rozsvícena pouze světla nad křížovou cestou a světélka visící na amboně. Mohli jsme si uvědomit, jak důležité je zažehnout nejen světla, ale i svědomí, abychom se postavili proti násilí a útlakům.

Čtení z proroka Daniela pojednávalo o králi Baltazarovi, který se při hodokvasu rouhá, a Bůh mu zvěstuje rukou písaří slova „mene-tekellufarsin“ zánik jeho říše. Výstižné evangelium začínalo slovy:

„Vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat...“ a jeho závěr byl pro věřící v nesnázích zvláště povzbudivý: „Budete pro mé jméno všichni nenáviděni, ale ani jeden vlas se vám z hlavy neztratí. Trpělivostí zachráníte svou duši.“ (Lk 21,12-19) Snad to nebude platit do budoucnosti i pro nás.

Svou hlubokou promluvu náš duchovní otec zakončil slovy: „Pane, když se něco stane, ať vytrváme.“ Mne oslovila nejvíc myšlenka: „Kříž stojí pevně, i když svět se otáčí.“ Propojení modlitbou se všemi na celém světě, kterým není lhostejné, že tolik lidí každodenně trpí, jsme měli příležitost na tento úmysl pozvednout svůj hlas k nebi i v tichosti při následné adoraci.

Přeji Vám všem pozeňhaný adventní čas a radostné prožití vánočních svátků. ■

Miloslava Zlatušková

I na hřbitově se můžeme inspirovat

Velmi ráda a docela často chodím na hřbitov – procházím mezi hroby, zastavím se tam, kde si přečtu jméno někoho známého, a vzpomenu na něj. Hlavou mi běží situace, se kterými mám zeměle spojené – někdy radostné, jindy humorné a občas také smutné.

O letošní dušičkové neděli jsme hřbitovem takto šli společně s manželem, postáli jsme v tichu, vzpomínali, děkovali... U jednoho hrobu jsme potkali paní, které už před delší dobou zemřel manžel. Zapálili jsme mu svíčku a dali se s ní do řeči. Mluvila s láskou o manželovi, jak je to těžké, že si pořád nemůže zvyknout na to, že už tu není a že často vzpomíná na pěkné desítky let, které spolu prožili v dobrém i zlém. A řekla mimo jiné i tato slova: „Víte, my jsme hodně věcí dělali spolu, často jsme někam chodili spolu. Manžel vždycky říkal, že kde jsme spolu, tam jsme prostě doma.“ Moc mě tato její věta oslovila a

dodnes mi rezonuje v hlavě.

A tak si říkám – jaký důvod k zamýšlení pro nás, manžele, kteří máme ještě to štěstí, že můžeme být spolu. Umíme si na sebe udělat čas? Přemýšlíme o druhém s láskou? Nedáváme častěji přednost svému JÁ před společným MY?

Prožíváme advent a blíží se Vánoce, období, které nám dává příležitost zamyslet se nad tím, co je v našem životě důležité, čím můžeme druhé obdarovat. Mnoho z nás už má připravený seznam toho, co musíme stihnout, nakoupit, objednat, zabalit atd. Ale čas, pozornost ani úsměv koupit nemůžeme. Přemýšlejme o tom, že je jen na nás, jestli je chceme někomu věnovat. A na prvním místě by měli být určitě naši nejbližší. Důvod? Určitě by nás potěšilo, kdyby o nás jednou mluvili s takovou láskou jako ona paní o svém manželovi. Tak směle do toho! ■

Jana Ludvíková

Moje premiéry a radost v srdci

Na jaře 2020 jsem do FOMu psala poprvé, v reakci na jeho obsah a život farnosti. Tam jsem se svěřila i se svými hledáním a nacházením Boha a touze po křtu. Od té doby se toho u mě hodně změnilo. Od minulého prosince jsem občas zašla v neděli na mši. Z počátku jsem se tam cítila trochu nepatřičně, ale ten pocit s opakovanými návštěvami postupně zmizel. Doma jsem četla Písmo, hltala všechnu nakoupenou duchovní literaturu a touha po křtu sílila dál a dál. Nakonec jsem našla odvahu, ohlásila se otci Pavlovi a od jara k němu chodím na přípravu.

Vždycky jsem si myslela, že byli pokřtěni jen moji starší sourozenci, a já, narozena v padesátých letech, už jsem pokřtěna nebyla. Obrovskou radost mi udělalo zjištění, že mne maminka nechala pokřtít ještě v porodnici. Jak prozíravé a moudré to od ní bylo! A najednou jsem v kostele věděla ANO, sem patřím. I když jsme nebyli vychováni ve víře ve smyslu praktikování křesťanství, myslím, že nám byly vštípeny dobré základy pro život v pravdě, v ohleduplnosti a lásce k druhým. A potvrzení takového životního postoje nacházím v evangeliích. Dnes se usmívám sama nad sebou, nad svými někdejšími názory, že mi stačí víra v srdci a jakékoliv společenství, tedy církev, nepotřebuji. Naopak, mám čím dál větší potřebu se s někým podělit o svou radost. Sdílet a rozjímat Slovo Boží. Jednoduše si o tom, o čem přemýšlím a co v Písmu sama nacházím, s někým povídat.

Proto mne zaujalo v ohláškách, že se znovu rozjedou setkávání seniorů. Moje obavy z možného neznámého jsem vyře-

šila tím, že jsem požádala Sašu Záleskou, ať tam jdeme spolu, ať se tam necítím jako cizí. Byly to ale zbytečné obavy. Sešlo se nás šestnáct a bylo to milé setkání, které mi dobře padlo na duši. Nejen modlitbami, čtením z Písma a tím, co zaznělo. Hlavně jsem se na tom setkání cítila dobře, jako mezi svými, i když jménem jsem znala snad čtyři osoby a sama jsem při svém představování zapoměla říct jméno své. Ale to určitě stihneme postupně napravit, až se budeme více poznávat při dalších setkáváních.

Už se mi v hlavě honí nápady na témata, která bychom mohli probírat. Jak jsem na setkání říkala svým sestřám a bratrovi v Kristu (mohu-li se tak už nazývat), jsem jako ten čerstvý konvertita plný nadšení a dychtivosti. Někdy mne ta radost tak přemůže, že doma zpívám na plné pecky a je mi krásně. Tuto radost bych chtěla sdílet s druhými. A nevádí, že neumím ještě nazpaměť všechny modlitby (třeba Korunku, jak jsem zjistila na setkání). V nadšení začátečníka bych chtěla všechno vědět a pojmut najednou. Víím však, že všechno má svůj čas. Je čas veselí i smutku, čas učení i práce, ale i čas těšení se - u mne (třeba již brzy) na první svaté přijímání a potom na přípravu na biřmování.

Tak pořád dál, hlouběji, nově a jinak se přibližuji k Tajemství Boží přítomnosti v našich životech. A naplňuje mne radostí, že už se cítím součástí naší farnosti, našeho společenství i toho seniorského. Jen víc takových premiér! Bohu díky za ně! ■

Radoslava Matuszková

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 734 263 904. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Pavla Havlíčková. Obsahová korektura: Anna Janotová. Ilustrace: Pixabay, Freepik. Foto: archiv farnosti. Uzávěrka dalšího čísla: 28. 1. 2024. Vydání dalšího čísla: 11. 2. 2024.

Pomůžete letos Tříkrálové sbírce?

Každým rokem otrokovická Charita hledá pomocníky z řad dětí i dospělých, kteří by byli ochotní se zapojit do tradiční Tříkrálové sbírky. Ta letošní se uskuteční v sobotu 6. ledna. Poslední roky se však v Otrokovicích potýkáme s velkým nedostatkem koledníků, takže se pak stává, že není v našich silách navštívit všechny oblasti ve městě.

Letos se snažíme navázat větší spolupráci se školami. Rád bych znovu oslovil i vás, milí farníci, s prosbou o pomoc. Farnost i naše turistické oddíly pro nás byly vždy základním kamenem, ale poslední dobou lidí ochotných zapojit se do této činnosti ubývá. Proto se obracím zejména na ty, kdo máte děti. Povzbudte je k účasti na této akci. Pokud budete chtít, můžete koledovat společně s nimi nebo vám do skupinky dáme děti, které znáte, případně se i vy sami můžete domluvit se známými dětmi. Kolednickou skupinku tvoří vždy jeden vedoucí a tři koledníci (většinou děti, ale mohou být klidně i dospělí), kterým je přidělena určitá oblast ve městě.

O tom, jak takové koledování probíhá, jsme si povídali s Jarkou Lacigovou, která se této sbírce věnuje v Kvítkovicích.

Jak dlouho se sbírkou účastníš?

Pokud se dobře pamatuju, tak jsem s Tříkrálovou sbírkou chodila už asi dvacetkrát. Nultého ročníku jsem se neúčastnila, ale pak už každý rok. V době covidu jsem v Kvítkovicích sbírku neměli.

Co tě na sbírce nejvíc baví?

Co mě baví? Už jen domlouvání vedoucích skupinek a hlavně hledání ochotných dětí. A pak, pokud se mi podaří vše skloubit a klapne to, mám radost, když pět skupinek vyrazí v Kvítkovicích do ulic. V letech, kdy jsem chodila se svým synem a jeho kamarády (byli už sehnání), mě vždy bavilo, jak kluci už předem věděli, než

zazvonili u dveří, kolik ta paní či ten pán darují asi korun do pokladničky, a taky v kterém domě dostanou nějakou sladkost. Byli vždy nadšení a hlavně se snažili počítat, kolik peněz už mají v pokladničce. A i když mi kluci někdy utíkali (byli prostě rychlí), chodili se mnou rádi a vůbec jim nevadilo, jestli mrzne, sněží nebo prší.

Proč myslíš, že je tato akce důležitá?

Už jen proto, že navštívíme spoustu domácností, kde na nás čekají starší lidé či mladé rodiny, že jim zazpíváme „My tři králové jdeme k vám...“. Bývají to milá setkání. A jinak, vždy jsem ráda, když se vybere dost peněz, které pak pomáhají potřebným. Tato akce má určitě smysl.

Poslední dobou je značný úbytek koledníků. Co bys vzkázala zájemcům o tuto činnost?

Je těžké někoho „na silu“ přemlouvat, ale pokud by se našli ochotní vedoucí a k nim koledníci a chtěli by udělat dobrý skutek, tak ať do této služby určitě jdou. A uvidí, že až obejdou svůj úsek, budou mít radost v srdci a další rok půjdou rádi zase.

Chtěli byste i vy něco podobného zažít? Přidejte se k nám! Přihlášky pro koledníky s bližšími informacemi jsou k dispozici v kostele, v hodinách náboženství nebo u oddílových vedoucích. Najdete je i na farním a oddílovém webu. Obracet se můžete i na Jana Žalčíka (tel. 739 616 333) a Magdu Honzíkovicovou (tel. 777 135 466). Už teď se moc těšíme na vaši účast. ■

Jan Žalčík

Terénní služba rodinám s dětmi přináší naději do domácností a štěstí dětem

Terénní služba rodinám s dětmi začala fungovat pod Charitou Otrokovice již v roce 2006. Od té doby se tým stále rozrůstá a v současné době je rodinám z Otrokovic a okolí k dispozici 5 pracovníc. Terénní služba nabízí pomoc zejména rodinám s dětmi, které se ocitly v nepříznivé životní situaci, a to jak finanční, tak sociální. Služba usiluje zejména o to, aby rodina získala potřebné dovednosti k úspěšnému zvládnutí své situace, vytvářela bezpečné prostředí a podmínky pro výchovu dítěte.

A v čem vám může Terénní služba rodinám s dětmi pomoci konkrétně? Sociální pracovníce dochází do rodin, kde došlo nebo by mohlo dojít k ohrožení zdravého vývoje dětí, pomáhají s návratem dětí do rodiny nebo se snaží odvrátit riziko odebrání dětí z jejich přirozeného prostředí. V rodinách taktéž pomáhají při zvyšování rodičovských kompetencí, například prostřednictvím podpory rodičů při školní přípravě jejich dětí a zajištění materiálního vybavení, které je důležité pro školní docházku.

Děti jsou podporovány také v pravidelných volnočasových aktivitách, kroužcích a ve smysluplném trávení volného času. S rodiči pak sociální pracovníce často řeší finanční situaci a rodinné finanční rozpočty, hledání zaměstnání a bydlení. Rodiče jsou taktéž podporovány při jednání s úřady, vyplňování formulářů a sociální pracovníce je doprovázejí na jednání s institucemi (např. Úřad práce, soudy, lékaři, školy atd.)

Terénní služba pro rodiny s dětmi není jedinou službou pod Charitou Otrokovice, která nabízí pomocnou ruku. Pracovníce dochází často s rodiči do Dluhové poradny Charity Otrokovice, která řeší s rodinami problematiku dluhů a půjček a pomáhá rodinám s vyřízením insolvence. Při hledání

bydlení pak často rodiče nachází azyl v Novém domově v Otrokovicích, muži pak mohou navázat spolupráci také s azylovým nebo terénním programem Samaritán.

Pracovnice Terénní služby rodinám s dětmi řeší v rodinách taktéž problematiku materiálního zabezpečení, financování volnočasových aktivit pro děti, často ale také pokrytí základních potřeb rodičů a dětí. K tomuto účelu je využívána Tříkrálová sbírka nebo různé nadační fondy. V listopadu jsme taktéž obdrželi velmi krásný finanční dar z farnosti v Otrokovicích.

Za Terénní službu rodinám bych proto chtěla moc poděkovat všem farníkům, kteří darovali finanční obnos nebo věcný dar pro děti a jejich maminky. Všechny dary jsme již předaly a věřte nám, že udělaly velikou radost všem obdarovaným. Finančníce užíváme účelně, snažíme se jak o zakoupení dárků pod stromeček, tak o uhrazení poplatků a nákladů, na které rodiče nemají finance (například školní pobytové kurzy, zimní oblečení pro děti). Věřte nám, že díky podpoře, které se Terénní službě rodinám s dětmi dostává, je práce s rodinami a dětmi efektivní, cílená a daří se přinášet do rodin naději na zlepšení náročných životních situací.

Terénní služba rodinám s dětmi je celoročně připravena doprovázet rodiny v jejich tíživých životních situacích. V případě, že také vy nebo rodiny ve vašem okolí potřebují pomoc a podporu, neváhejte a obraťte se na nás, rádi vás budeme provázet na vaší cestě. Terénní služba rodinám s dětmi sídlí v Otrokovicích, Na Uličce 1617, pro domluvu schůzky prosím volejte 737 331 954. ■

*Ivana Charvátová,
vedoucí a sociální pracovníce Terénní služby
rodinám s dětmi, Charita Otrokovice*